

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

ક્ષમા એજ મોક્ષનો બળ્ય દરવાજો છે.

પર્યુષણ

પિશેષાંક

પર્યુષણનું મતન

નામાદ્ક્રમાદઅ સુઅનાણં જાંઘ વિદુસારાઓ ।
તસ્સ દિ સારો ચરણં, સારા ચરણસ્સ નિઘ્વાણં ॥
સામાવિકથી માંડી ચૌદમાં લોકજિંદુ સાર પૂર્વ સુધી
શ્રુતજ્ઞાન છે તેનો સાર ચારિત્ર છે અને ચારિત્રનો નિર્વાણ છે.

પુસ્તક : ૯૦
અંક : ૧૦-૧૧

આવણુ-ભાદરવો
ઓગષ્ટ-સપ્ટેમ્બર
૧૯૯૩

આત્મ સંવત ૯૭
વીર સંવત ૨૫૧૯
વિક્રમ સંવત ૨૦૪૬

અ નુ ક મ શિ કા

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
(૧)	મહા મંગલમય પર્યુષણ સ્તવન	લે. સ્વ. અમરચંદ માવજી શાહ	૮૩
(૨)	પર્યુષણનો મંગલ સંદેશ	લે. મુનિશ્રી શીલચંદ્ર વિજયજી મ.	૮૫
(૩)	સંવત્સરીનો મર્મ	લે. ડૉ. શ્રી. કુમારપાળ દેસાઈ	૯૩
(૪)	પર્યુષણ પર્વ	લે. ચીનુભાઈ સી. શાહ,	૯૫
(૫)	જીવદયાપ્રેમી ગીતાબેનને ભાવભરી શ્રદ્ધાંજલી		૯૭

આ સભાના નવા આજીવન સહયોગી

- ✓(૧) શ્રી કાન્તીલાલ કપુરચંદભાઈ પારેખ-ભાવનગર.
- ✓(૨) શ્રી અમુલખરાય કપુરચંદભાઈ પારેખ-ભાવનગર.
- ✓(૩) શ્રી જીતેન્દ્રકુમાર નગીનદાસ શાહ-ભાવનગર.
- ✓(૪) શ્રીમતિ નિમીતા જીતેન્દ્રકુમાર શાહ-ભાવનગર.
- ✓(૫) શ્રી ભાવીનકુમાર શરદચન્દ્ર શાહ-ભાવનગર.

-: નમ્ર વિનંતિ :-

આત્માનંદ પ્રકાશના દિપોત્સવી અંક માટે પરમ પૂજ્ય ગુરુ ભગવંતો ત્યા પરમ પૂજ્ય સાધ્વીજી મહારાજ સાહેબો ત્યા વિક્રાંત લેખકો સભાસદોને પોતાના લેખો મોકલવા વિનંતી.

જીંદગી એક નાનકડું વર્તુળ હોવા છતાં અજ્ઞાત લાગણીઓના ઘર્ષણમાં અથવા એકની જરૂરીયાત બીજાની જરૂરીયાત સાથે ટકરાતા ક્યારેક તણખા ઝરે છે. દ્વેષમાં તો શું ક્યારેક રાગમાં પણ આગ લાગે છે. આ આગ, બાળે છે. હૈયું, પણ અશ્રુ સારે છે નેત્રો! અને તે અશ્રુ ડાઘ ધોવામાં ન આવે તો જીવનભર કાયમ રહે છે. આ ડાઘને પક્ષાલવા પાવની ગંગા સમાન ક્ષમાપના નાં નિતર્યા જળથી પક્ષાલન કરીએ.

આત્માનંદ પ્રકાશનો વધારો.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

પ રિ પ ત્ર

સુઝ સભાસદ બંધુઓ / બહેનો,

આ સભાના સભ્યોની સામાન્ય સભાની બેઠક નીચેના કાર્યો માટે સં. ૨૦૪૬ના બીજા બાદરવા વદ ૩ તા. ૩-૧૦-૯૩ રવિવારના રોજ સવારના ૧૦-૩૦ કલાકે શ્રી આત્માનંદ ભુવનમાં શેઠશ્રી ભોગીલાલભાઈ લેકચર હોલમાં મળશે તો આપ અવશ્ય પધારવા તસ્તી લેશો.

કાર્યો :-

- (૧) તા. ૨૮-૬-૯૨ના રોજ મળેલી સામાન્ય સભાની બેઠકની કાર્યવાહીની શુદ્ધ નોંધ મંજૂર કરવા.
- (૨) તા. ૩૧-૩-૯૩ સુધીના આવક ખર્ચના હિસાબ તથા સરવૈયા મંજૂર કરવા. આ હિસાબ તથા સરવૈયા વ્યવસ્થાપક સમિતિએ મંજૂર કરવા માટે બલામણુ કરેલ છે તે સભ્યોને જોવા માટે સભાના ટેબલ પર મૂકેલ છે.
- (૩) તા. ૧-૪-૯૩ થી તા. ૩૧-૩-૯૪ સુધીના હિસાબ ઓડિટ કરવા માટે ઓડિટરની નિમણૂક કરવા તથા તેનું મહેનતાણું નક્કી કરી મંજૂરી આપવા.
- (૪) પ્રમુખશ્રીની મંજૂરીથી મંત્રી રજુ કરે તે.

તા. ૧૬-૬-૯૩
ભાવનગર.

લી. સેવકો,
હિંમતલાલ અનોપચંદ મોતીવાળા
કાન્તીલાલ રતીલાલ સલોત
માનદ મંત્રીઓ

તા. ક. :- આ બેઠક કોરમના અભાવે મુલતવી રહેશે તો તેજ દિવસે બંધારણની કલમ ૧૧ અનુસાર અર્ધા કલાક પછી ફરી મળશે અને વગર કોરમે પણ ઉપરની કાર્યવાહી શરૂ કરવામાં આવશે.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

માનહૂતંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાંત ખીમચંદ શાહ એમ.એ., બી.કેમ, એલ.એલ.બી.

મહા મંગલમય પર્યુષણ સ્તવન

(રાગ : ગીર્યારે ગુણુ તુમ તણાં)

મહા મંગલમય પર્યુષણ આવ્યા, પાપ કર્મને તજવા રે,
આતમશુદ્ધિ કરવાને કાળે, ધર્મ ધ્યાનને ભજવા રે.

મહા મંગળ - ટેક...૧

સંસારના સૌ બંધન ત્યાગી, સદ્ગુરુ શરણે જઈએ રે,
દેવાધિદેવની સેવા કરીને, ભવસાગરમાં તરીએ રે.

મહા મંગળ...૨

પરભાવોથી ઉદાસીનતા ઝૂકી, દેહની મુર્છા ત્યાગી રે,
સત્યમ તપને પાથે વિચરી, આતમના ઈર્ષ્ય રાગી રે.

મહા મંગળ...૩

અહિંસાથી અભયના દાન દઈ, મૈત્રી ભાવ વધારી રે,
સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય પાળી, પરિગ્રહ મૂર્છા નિવારી રે.

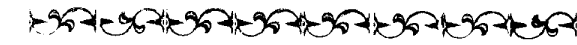
મહા મંગળ...૪

દર્શનશુદ્ધિ નિશ્ચયે કરીને, દર્શન મોહને વારી રે,
ચારિત્રશુદ્ધિ શુદ્ધ સ્વભાવે, ચારિત્ર મોહને મારી રે.

મહા મંગળ...૫

મન વચન કાયાને સ્થિર કરી, શુદ્ધ આતમ વિકાસ રે,
દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રમાં સ્થિરતા, પ્રગટે આતમ પ્રકાશ રે.

મહા મંગળ...૬

પંચ ઇન્દ્રિયનાં વિષયને શેષી, રાગ દેશને હરવા રે,
પાંચે પ્રમાદનો જય કરીને, અપ્રમત્ત યોગ ધરવા રે.

મહા મંગળ...૭

ક્રોધ કપાયનો ત્યાગ કરીને, ક્ષમા ધર્મ આચરવા રે,
માન અહંતા ત્યાગ કરીને, નમ્રતા ગુણ ભરવા રે.

મહા મંગળ...૮

માયા જાળનું ગંધન તોડી, સરજતાથી વિચરવું રે,
લોભ કપાયનું કાસળ કાઢી, સંતોષમાં નિત્ય વસવું રે.

મહા મંગળ...૯

અઠારે પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા, પ્રતિક્રમણ નિત્ય કરવા રે,
સકળ જીવને ક્ષમા દઈને, આત્મ નિર્મળ કરવા રે.

મહા મંગળ...૧૦

નિર્જરા હેતુ તપ કરીને, પરદ્રવ્યોથી વિચરવું રે,
સંવર હેતુ સામાયિકથી સમતા યોગમાં ઠરવું રે.

મહા મંગળ...૧૧

આઠ દિવસમાં આઠ એ કર્મ, જાળી જાળ કરવા રે,
આત્મ અષ્ટ ગુણો પ્રગટાવી, શુદ્ધ સ્વભાવ ધરવા રે.

મહા મંગળ...૧૨

દાન શિયળ તપ ભાવના ભાવી, સાર્થક પર્વતે કરવા રે,
'અમર' આત્મ સ્વરૂપને સાધી, સત્ચિદાનંદ વરવા રે.

મહા મંગળ...૧૩

રચયિતા,

સ્વ. અમરચંદ માવજી શાહ

પર્યુષણનો મંગલ સંદેશ

લે. મુનિશ્રી શીલચંદ્રવિજયજી

માનવને મન મળ્યું છે, સારું વિચારવા માટે. જીભ મળી છે, સારું બોલવા માટે, દેહ મળ્યો છે, સારું આચરવા માટે.

માનવજીવનની આ બલિહારી છે.

એને છતાં માનવને સુખ નથી. આ ત્રણે વસ્તુનો દુરુપયોગ કરીને એણે પેટ ચોળીને શૂળ ઊભું કર્યું છે. આપખુરાઈએ મેલું અનેલું એનું મન પોતાના મેલ ધોવા-ઢાંકવા બીજાના દોષ કાઢવનો આશરો લે છે. ચોરનો મિત્ર ચોર હોય એમ.

પારકી નિંદા કરી કરીને કર્કશ અનેલી એની જીભ આત્મસ્ત્રાવાના ગંદા તેલમાં સ્તિગ્ધ થવા મથે છે. જાણે ચોરને શાહુકાર દેખાવું છે.

અકાર્યો આચરીને અશુદ્ધ અનેલો એનો દેહ ધર્માચરણના નામે દંભની લીલા આચરે છે. તળાવની પાળે ઊંચુ માથું રાખીને ખેડેલા બગલાતું માનવદેહે રૂપાંતર.

પરિણામે એનું જીવન પશુજીવનથીએ બદતર બની ગયું છે. હાથના કર્ચા એને હૈયે વાગ્યા છે. પોતે ફેલાવેલી-કરોળિયાના જાળાં જેવી-આ જાંજળ એને વસમી થઈ પડી છે. ‘સાપે છઠ્ઠુંદર ગળ્યા’ જેવી એની દશા છે ન વિહાતું ન ભોકતું, આ જાંજળને એ છોડી શકે તેમ નથી, એને એનો એને હવે બપ પાણુ નથી. એ અસહાય બનીને હવે વિચારી રહ્યો છે: રે! હવે શું કરવું?

આવે વખતે અસહાયને સહાય કરવાનું સદામત ખેલોને ખેડેલા ધર્મશુરુઓ એની વહારે થાય છે. તેઓ એને સમજાવે છે: ભલા! તું મુઝાય છે શા માટે? ખરાબ કરણી ઘણી કરી એનાં ખુરાં ફળપણુ અનુભવ્યા. હવે થોડી સારી કરણી કર, ભગવાન મહાવીરે ઉપદેશેલી સાધનાના દિવસો-પર્યુષણા આવ્યાં છે. હવે મનને વશ રાખવાનો પ્રયત્ન કર. મનમાં રાગ-દ્રેષ જેવું અશુભ તત્ત્વ પ્રવેશી ન જાય તેની તકેદારી રાખ. કેમ કે કલેશયુક્ત મન દુઃખની પરંપરા વધારે છે, કલેશ-મુક્ત મન સુખની.

એને લૂંટીબાઈને લગામ બાંધી દે. એ અદક પાંસળીના બેરે ઘણાં બંત્તાં બાંધાં ઘણી પીડા વેડી. હવે એને કહી દે કે: લૂંટીબાઈ! હવે મોજ કરો. આ બંભાતી તાળામાં પૂરાઈને, આજ સુધી પારકી પટલાઈઘણી કરી, હવે પગતળે પરજાતી લાંબને બેવાના ને ઠારવાના દિવસો આવ્યા છે.

શરીરને પાણુ નિયમનમાં મૂક તપ કર. તન-મનના મેલને તપાવે ને ધૂવે એનું નામ તપ. રે માનવ! યાદ રાખ કે સ્વેચ્છાએ મૂકેલું નિયમન બંધન નથી. આ નિયમન તારાં મગને નિર્મળ બનાવશે તારી આંખને નિર્વિકાર કરશે. તારાં તનને નીરોગિતા આપશે. એને તારાં આત્માને ઉન્નતિ તરફ લઈ જશે.

આત્માના ઉદાત્ત ગુણોની છાયામાં સારી રીતે રહેવું, એનું નામ પર્યુષણા. ભલા માનવ! મન, જીભ ને દેહને વશ કરીને તું એ ઉદાત્ત ગુણોનું

સામીપ્ય પામી શકીશ. અને એમ થતાં જ તારી અસહાય અવસ્થાનો આપો આપ અંત આવશે.

અસહાય દશાનો અંત આણુવા ઉદ્યમ કરીએ.
મન, જીભ, દેહને વશ કરવાનો સંકલ્પ કરીએ.

પર્યુષણાની મહાન સાધના કરવા કટિબદ્ધ બનીએ.

(૨)

માનવીને આજે ક્યાંય એન નથી. એને સુખનો સંતોષ નથી. ને એના દુઃખનો અંત નથી.

સમગ્ર સંસાર એને મતલબી લાસે છે, ચોગરહમ ફેલાયેલી સ્વાર્થની બદળો એના દિલને પરેશાન કરે છે. એ જ્યાં સુખની આશાએ દોટ મૂકે છે, ત્યાં એને ઘોર નિરાશાની ભેટ મળે છે.

અને-એનો અજપો વધી જાય છે. હતાશાની ભીંત એની શાન્તિની વચ્ચે અવરોધ બનીને ખડી થાય છે. પરિણામે-એ ભારે મુંઝવણમાં મૂકાય છે. સાચી શાન્તિ ક્યા મળે? આ પ્રાણ પ્રશ્ન એને શુભગાવી મૂકે છે અને 'શાન્તિની શોધ' એ એતું-માનવમાત્રનું અનિવાર્ય કાર્ય બની જાય છે.

આ પ્રાણપ્રશ્નનો જવાબ છે; સામાયિક, ભગવાન મહાવીરે ચીધેલો સામાયિકનો સાત્ત્વિક માર્ગ માનવને શાન્તિના સાંનિધ્યમાં જરૂર લઈ જઈ શકે.

સામાયિક એટલે સમતાની સાધના. સામાયિક એટલે મમતાનું મારણ. મનમાં મમતા ભરીને તનવડે સમતાનો ડોળ કરનારનું સામાયિક માયાનો દંભનો એક ઉમદા પ્રકાર છે.

મનથી અસત્ય ચિંતવવું નહિ. વચનથી અસત્ય બોલવું નહિ, ને શરીરથી અસત્ પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ કરવો :-સામાયિકની આ ત્રણ પ્રાથમિક શરતો છે, મન-વચન-કાયાને શુભ પ્રવૃત્તિમાં યોજવા, એ સામાયિકનું મુખ્ય ધ્યેય છે.

સવાલ એ થાય છે કે આ શક્ય કેમ બને? જીવ જન્મગી છે. સંસારની સેંકડો જળોજથામાં એ ગળાખૂડ છે. એમાં એ સમતા કેમ રાખી શકે?

સંતો કહે છે કે : ભાઈ! એના પણ રસ્તા છે. માતેલા સાંઠને ગળે લાકડું ભેરવ્યું હોય, ને પગે દોરડું બાંધ્યું હોય તો ય એ લંગડાતે પગે ચાલીને થોડું થોડું ચરી લે છે. એમ સંસારની માયામાં રાચ્યો પાચ્યો જીવ પણ પર્યુષણ જેવા પવિત્ર દિવસે ધર્મસ્થાનોમાં જઈને ઘડી બે ઘડીની સમત્વ સાધના 'ધારે તો' કરી શકે છે.

કેટલાંક માને છે કે 'મન ચંગા તો કથરોટ મેં ગંગા,' ઘરે બેઠાં આ શા માટે ન થાય? એમને જરા પૂછવું છે કે-ભલા! વ્યાપાર વણજ ઘેર બેઠાં કાં નથી કરતાં! બબ્બરમાં પેટીએ કે દુકાને શા માટે જવું જોઈએ? કહો કે-ત્યાંનું વાતાવરણ જ નિરાળું હોય છે. ત્યાં જઈએ તો જ વ્યાપારની સૂઝ પડે. તો જ ચિત્ત એમાં પરોવાય.

આ જ એમના પ્રશ્નનો પણ જવાબ છે. રે! મનને પવિત્ર કરવા માટે વાતાવરણ શુભ શુદ્ધ નહિ જોઈએ? જેવું વાતાવરણ તેવી ભાવના. ધર્મસ્થાનનું વાતાવરણ પાવિત્ર્યસભર છે, તો ત્યાં ગયેલો જન્મગી જીવ પણ અવશ્ય સમત્વ-સાધના કરી શકવાનો.

ઘડી-બે ઘડી કરેલી એ સમત્વની સાધનાએ એ જન્મગી જીવનો અજપો હળવો બને છે. શાન્તિ એને સુલભ બને છે. દુઃખનો ભાર ઓછો થાય છે ને સુખનો પ્રકર્ષ થાય છે.

પર્યુષણપર્વના બીજા દિવસે સમત્વની સાધના કરવા પ્રયત્ન કરીએ.

(૩)

ચોમાસું બેઠું ને વરસાદ શરૂ થયો, પર્વ આવ્યું ને આરાધના આરંભાઈ.

મેઘરાજ વરસ્યાં ને ધરતી હસી ઉઠી.

આરાધના થઈ, ને મન-મોરલાએ શાંતિની મસ્તી અનુભવી.

પર્વનો મહિમા અજ્ઞ છે. પર્વના પ્રભાવે-નિર્દય હૈયામાં દયાના ભાવ જાગે. કંબુસ પણ દાન કરવા પ્રેરાય. અને ભલભલાં ખાઉધરા જીવને ય તપ કરવાનું મન થાય.

પર્વની આરાધનાના અનેક પ્રકાર છે. કોઈ તનથી આરાધના કરે. કોઈ મનથી કરે. કોઈ ધનથી કરે. જેવી જેવી ભાવના એવી એની આરાધના.

સ્વસ્થ નીરોગી શરીરવાળાં જીવો તપ કરે છે. કોઈ આઠ ઉપવાસ, કોઈ પંદર ઉપવાસ, તો કોઈ મહિનાના ઉપવાસ કરે છે. બાહ્ય દષ્ટિએ ઉકાળેલાં પાણી સિવાયની તમામ ખાદ્ય-પેય વસ્તુઓનો, અને અભ્યંતર દષ્ટિએ હૈયાંની મલિન વૃત્તિઓનો ત્યાગ એનું નામ તપ.

કેટલાંક ‘મન’થી પર્વની આરાધના કરે છે. તેઓ નિશ્ચય કરે છે કે ‘વધુ નહિ તો આ પર્વના દિવસોમાં તો મનને ઠેકાણું રાખીશું’. એ કોપ્રી હશે તો સમભાવ કેળવાશે. ભૂલમાંય ક્યાંય શુરસો ન થઈ જાય તેની ચીવટ રાખશે. અભિમાની હશે તો નમ્ર બનવા મહેનત કરશે. કપટી હશે તો સરળ બનશે. આઠ દિવસ દરમિયાન કોઈને છેતરવાની વૃત્તિ મનમાં ન પેસે તેની કાળજી કરશે, અને લોભી હશે તો સંતોષી બનશે. રે! બીજાં દિવસોએ કરેલાં પાપ ધોવાના દિવસોને ‘પર્વ’ કહેવાય છે. પર્વના દિવસે પાપ કરશે, તો એ કેમ છૂટશે? યાદ રહે કે ‘પર્વ’ દિને કરેલું પાપ વજ્રવેપ’ બને છે.

કેટલાંક એવાં પણ છે, જે તનથી તપ કરી શકતાં નથી. અને વધુ જાનજાને કારણે મનની સ્થિરતા પણ એ સાધી શકતા નથી. એ લોકો ‘ધન’થી પર્વ આરાધે છે એની પાસે ધન છે. વગ છે. શક્તિ છે. એના વડે એ ‘અમારિપ્રવર્તન’ કરાવે છે. કતલખાના જેવાં મહાન પાપસ્થાનકોને

એ ‘પર્વ’ પૂરતાં બંધ કરાવે છે. પર્વમાં કરવાનું આ એક શ્રેષ્ઠ કર્તવ્ય છે. અબોલ પ્રાણીઓને અભયદાન મળે, એથી ઉત્તમ બીજું કયું કાર્ય હોય ભલા?

એ સાધર્મિક ભક્તિ પણ કરે છે. સાધર્મિક એટલે સમાન ધર્મી, ગા વાળે તે ગોવાળ, એમ ધર્મ કરે તે સાધર્મિક. એમાં મારા-તારાના ભેદને સ્થાન નથી. ગરીબ-તવંગરનું એમાં આંતરું નથી. એ સાધર્મિકને દરેક પ્રકારે સહાય કરવી, એનું નામ સાધર્મિકભક્તિ. આ પણ ધનસાધ્ય કાર્ય છે.

આવાં બીજાં પણ સત્કાર્યો એ કરે છે, ને એ રીતે પર્વની આરાધના કરે છે. રે! પર્વ તો નદી છે. પુણ્યનાં મીઠાં પાણીનો અસ્ખલિત પ્રવાહ એમાં વહો જાય છે. જેની જેવી તાકાત, એટલું પાણી એ લે. ઘડાવાળો ઘડો ભરે, ને ખાલાવાળો ખાલો ભરે. લેનાર લેતાં થાકે, પણ નદી આપતાં નહિ થાકે.

જરાં ભાવથી પર્વ આરાધના કરનારો જીવ ‘હજવો’ બને છે.

જૂરાં ભાવથી-દંભથી આરાધના કરનારો જીવ ભારે બને છે.

આત્માની ઉપાસનાના ત્રીજા દિવસે ‘હજવા’ બનવાનો નિર્ધાર કરીએ.

(૪)

પર્યુષણ એટલે પુણ્યનું પોષણ

પર્યુષણ એટલે પાપનું શોષણ

જે દિવસોમાં કરેલાં કર્તવ્યો પુણ્યને પોષે ને પાપને શોષે, એ દિવસોનું નામ પર્યુષણ આ કર્તવ્યોમાંનું એક પરમ કર્તવ્ય છે: કદ્ધ-સૂત્રનું વાંચન અને શ્રવણ.

કદ્ધસૂત્ર એ જૈનોનું પૂજ્ય-માન્ય આગમ.

શાસ્ત્ર છે. જેમ હિન્દુધર્મમાં ગીતા, અને ઇસ્લામમાં કુરાન, તેમ જૈન ધર્મમાં કલ્પસૂત્ર. જૈનો એને હૈયાની હોશથી પૂજે છે. પૂરી શ્રદ્ધાથી સાંભળે છે. કારણ-એમાં ચોવીશ તીર્થંકરોના ચારિત્રો છે. તેમાં જે ખાસ કરીને ભગવાન મહાવીરના જીવનનું એમાં વિશિષ્ટ દર્શન છે. એમના લોકોત્તર ગુણોનું એમાં મીઠું સ્મરણ છે, જ્ઞાલાનાં દર્શન કરતાં ય એ તા જીવનનું સ્મરણ-શ્રમણ લાવિક હૈયાને વધુ આહલાદ આપે છે. સાચાં ભક્તને પ્રિયજનના ગુણકીર્તન પ્રિયજન જેવાં જ મીઠાં લાગે છે.

દેવ કરતાં યકીન મોટી ચીજ છે, એમાં પણ બુદ્ધિની સંગત મળે, તો એર રંગત બને છે. જૈનો કલ્પસૂત્રનું શ્રવણ તકીસંગત શ્રદ્ધાથી કરે છે. એમની વિવેક બુદ્ધિ એમને સંમળવે છે: ‘પુરુષવિશ્વાસે વચનવિશ્વાસુ.’ જેવો માણસ હોય એવી તેના બોલની કિંમત અંકાય. આ કલ્પસૂત્ર એ શાસ્ત્ર છે. એના પ્રણેતા છે-યુગપ્રધાન આચાર્ય ભદ્રબાહુસ્વામી. એમનું રચેલું શાસ્ત્ર અમૃત્ય હોઈ શકે નહિ એમના વચન પર અશ્રદ્ધા રાખવી, એ પોતાની બત પર અવિશ્વાસ રાખવા જરાખર છે.’

અને શ્રદ્ધા તો માનવમાત્રનું જીવનતત્ત્વ છે. સફળતા મેળવવાનું પ્રબળ સાધન છે. આવી શ્રદ્ધા ધરાવનારા જૈનો કલ્પસૂત્ર દત્તચિત્રો સાંભળે છે. એના ઉપદેશને જીવનસાત્ કરવાનો ઉદ્યમ કરે છે. શાસ્ત્રો કહે છે! એકાગ્રચિત્રો, પૂરી શ્રદ્ધાથી કલ્પસૂત્રનું એકનીસ વાર શ્રવણ કરનાર જીવ પરમપદ મેળવવાને લાયક બને છે. એનું જીવન ઉર્ધ્વગામી બને છે.

આજે ઉપાશ્રયે જનસમૂહથી ઉભરાશે. લાવિકે કલ્પસૂત્રની પૂજા કરશે. શુરુજનના આશીર્વાદ લેશે પછી ધર્મશુરુઓ કલ્પસૂત્રના વાચનને મંગલ પ્રારંભ કરશે. જૈન મુનિઓના આચારનું વર્ણન

એમાં આવશે. અને તે પછી ભગવાન મહાવીરનું ચરિત્ર કહેવાશે.

ભગવાન મહાવીરનું જીવન અદ્ભુત છે. રોમાંચક છે. સારી-માઠી કરણીના સારાં-માઠાં કૃષોનું એકત્રીકરણ એટલે મહાવીરસ્વામીનું જીવન, ઘણી સારી કરણીના પ્રતાપે એ તીર્થંકર તો થયાં, પણ એ સાથે થઈ ગયેલી થોડીક માઠી કરણીના પરિણામોથી એ ‘તીર્થંકર મહાવીર’ પણ ખાકાત નથી રહ્યાં કર્મના કાચામાં નાના મોટાની મુદ્દી વ્યાખ્યા નથી. રાચ રાકતી મુદ્દી સજા નથી. ત્યાં તો ‘કરે તેવું’ પામેને ‘કરે તે પામે,’ આ એ જ શાશ્વત-અટલ નિયમો છે. આ નિયમોના રોમહર્ષક અમલના પ્રસંગો ભગવાન મહાવીરના જીવનમાં વારંવાર આવે છે, આ પ્રસંગોનું રસમય વર્ણન કલ્પસૂત્રના માધ્યમે સાંભળીને જનસમૂહ આનંદ સમાધિમાં લીન બનશે. ઉદાત્ત પ્રેરણાનું અમૃત પીશે.

આપણને પણ એ મહાપુરુષના જીવનની પ્રેરણાનું અમૃત પ્રાપ્ત થાય એવી પ્રાર્થના કરીએ.

(૫)

વિદેહદેશનું ક્ષત્રિયકુળ નગર છે. ધર્મપરાયણ સિદ્ધાર્થ રાજા છે. શીલગુણસંપન્ન દેવી ત્રિશલા એનાં રાણી છે.

રાજા રાણી બંને સુખી છે. એમનો જીવન-રથ નિર્વિદ્વ રીતે અવિરત ચાલ્યો જાય છે.

એક ધન્ય દિવસની વાત છે. દેવી ત્રિશલા દેવદુર્લભ શયનખંડમાં પોઠયાં હતાં. વાતાવરણ પવિત્ર અને પ્રસન્ન હતું. મધ્યરાત્રિનો સમય હતો. એ વખતે ત્રિશલાએ ચૌદ મંગલ સ્વપ્નો જોયા. સ્વપ્નદર્શન થતાં જ એ બગી ગયાં. સ્વપ્નોનું સ્મરણ કરી તેઓ અનિર્વચનીય આનંદ અનુભવી રહ્યા. તેમણે રાજા સિદ્ધાર્થ પાસે જઈને વાત કરી. રાજા પણ આનંદા. બંનેએ શેષ રાત્રિ ધર્મધ્યાનમાં પસાર કરી.

સવાર પડી, નિત્યકાર્યથી પરવારીને રાજાએ રાજસભા કરી. સ્વપ્નશાસ્ત્રીએને બોલાવ્યા. એમનું ઉચિત સન્માન કરીને સ્વપ્નનાં ક્ષણ પૂછ્યાં. અરસપરસ વિચારોની આપડે કર્યા પછી સ્વપ્નવેત્તાઓએ કહ્યું : રાજન્ ! તમે પરમ ભાગ્યવાન છે. દેવીએ જોયેલાં સ્વપ્નો અદ્ભુત છે એનું ક્ષણ પણ એવું જ અદ્ભુત છે. રાજા સિદ્ધાર્થ ! તમને ધન-ધાન્ય-રાજ્ય-સમૃદ્ધિ-કીર્તિ વગેરે દુન્યવી ચીજોના વિપુલ લાભ સાથે એક મહાન પુત્રરત્નનો લાભ થશે. એ પુત્રરત્ન કાં તો ચક્રવર્તી રાજા થશે, કાં તો ધર્મચક્રવર્તી તીર્થંકર. જય હો જ્ઞાતકુલનો.

આ સાંભળી રાજા-રાણી પુલકિત બન્યાં. સ્વપ્નશાસ્ત્રીએને બહુમાનપૂર્વક અખૂટ દક્ષિણા આપી વિદાય કર્યાં.

રાણી ત્રિશલાને દિવસો રહ્યાં છે. છતાં રરીરમાં થાક કે ગિન્નતા નથી. નિત્ય નવી જ સ્ફુર્તિનો અનુભવ થાય છે. તેઓ વિચારે છે કે; રે ! આપણાં કુલ-આંગણે આવેલાં પનોતાં આત્માનો જ આ પ્રભાવ હશે ને ! અને એમનો આનંદ સાગર હિલોળાં લેવા માંડે છે.

બીજી તરફ-ગર્ભમાં રહેલો જ્ઞાની જીવ વિચારે છે : મારાં હલનચલનથી માતાને પરિપાત ધતો હશે માટે મારે હલચલ ન કરવી જોઈએ. આ વિચારને તેમણે તત્કાળ અમલમાં મૂક્યો. પણ એથી તો ભારે અનર્થ સર્જાયો. માતા ત્રિશલા માની બેઠાં કે ‘મારા ગર્ભનું અનિષ્ઠ થઈ ગયું. એ કાં તો ગળી ગયો, કાં તો મરી ગયો.’ અને એ શોકાકુલ થઈ ગયાં. એમની આંખો આંસુઓનો મેઘ વરસાવી રહી. સમગ્ર રાજકુળ ને પ્રબળ પણ શોકાત્ત બન્યાં. આનંદ ગાન બંધ થયાં. વાતાવરણમાં સ્મશાનની શાંતિ પથરાઈ.

આનંદ ગાન બંધ થયાં જોઈને પેલાં જ્ઞાની જીવને થયું : અરે ! ઘડી પહેલાનો આનંદ

કલ્લોલ એકાએક કેમ અટકી ગયો ? તરત એમણે જ્ઞાન દષ્ટિનો ઉપયોગ કર્યો. તો પરિસ્થિતિ ભારે વહુસી ગઈ લાગી. એમના મનમાં થયું : રે ! હજાડળ કળિકાળના આ અગમ એંધાણ છે. મેં માતાના સુખ માટે ક્યું - એ એમને દુઃખદાયક નીવડ્યું. હવે લાગે છે કે ગુણ પણ અવગુણ લાગશે. ને ઉપકારીની ગણના અપ-કારીમાં થશે.

અને-એક ઊંચો નિઃશ્વાસ નાળીને માતૃ-લક્ષિતપ્રેર્યા એ જ્ઞાની જીવે પોતાનું અંગ સ્હેજ હસાવ્યું. એમનું અંગ હલ્યું કે ત્રિશલમાતા હરખી ઊડ્યાં. એમનું મ્હાન મુખ પાછું હસી રહ્યું. પોતાની ઉતાવળ માટે એમને પસ્તાવો થયો. ગર્ભની કુશળતાના સમાચાર એમણે સૌને જણાવ્યાં, ને આનંદ ગાન બમણા ઉત્સાહથી શરૂ થઈ ગયા.

આ પછી પૂરે માસે, ચૈત્ર શુદ્ધ તેરશની મધ્યરાત્રિએ દેવી ત્રિશલાએ પનોતા પુત્રરત્નને જન્મ આપ્યો. આ પુત્રરત્ન એ જ ભગવાન મહાવીર. દેવ-દાનવ-માનવોએ એમનો જન્મોત્સવ કર્યો, આ મહામાંગલિક પ્રસંગનું ગયાન આજે કલ્પસૂત્રના પ્રવચનમાં વર્ણવાશે. એકે એક જૈન એ હોંશે હોંશે સાંભળશે ને આજના દિવસને ભગવાનના જન્મ દિવસની જેમ ઉજવશે.

રે ! બહાલાના જીવન પ્રસંગનું શ્રવણ પણ ભક્તના પાપ-સંતાપનો અવશ્ય નાશ કરે છે.

(૬)

‘અભિમાનનાં ક્ષણ મીઠાં પણ હોય છે’ એ વાતનો ‘જૂની આંખે નવું જોવા’ જેવો અનુભવ એ દહાડે ઇન્દ્રભૂતિ ગૌતમે લોકોને કરાવ્યો.

વાત આમ બની: ભગવાન મહાવીર કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને પાવાપુરીના આંગણે પધાર્યા હતાં. દેવોએ એમની નિરૂપમ ધર્મસલા રચી હતી. એમાં બેસીને ભગવાન ધર્મદેશના સંભળાવી રહ્યાં હતાં. એ સાંભળવા નગરના સેંકડો લોકો

જમીન માગે, અને અસંખ્ય દેવો આકાશ માગે ત્વરિતગતિએ જઈ રહ્યાં હતાં.

આની જાણ આચાર્ય ઇન્દ્રભૂતિ ગૌતમને થઈ. તેઓ એ જ નગરીમાં થઈ રહેલા એક મહા-યજ્ઞમાં ભાગ લેવા પોતાના શિષ્યગણ સાથે આવ્યા હતાં. સાથે બીજાં દશ આચાર્યો પણ સપરિવાર હતાં. આ અગ્નિચરેય આચાર્યો દિગ્ગજ વિદ્વાન હતાં તેમાં થે ઇન્દ્રભૂતિ તો અદ્વિતીય શાસ્ત્રસર્વજ્ઞ તરીકે સુખ્યાત હતાં. એક દેશ એવો નહોતો જ્યાં એમની ખ્યાતિ પહોંચી ન હોય. એક વિદ્વાન એવો નહોતો, જે એમના નામથી ધ્રુજતો ન હોય. આવા એ ઇન્દ્રભૂતિને કાને આવાત આવી કે ગામ બહાર એક સર્વજ્ઞ આવ્યા છે. એમની પાસે આ બધાં જાય છે.

આચાર્ય ઇન્દ્રભૂતિ છળી ઊઠ્યાં. એમના ‘અહ’ને આ વાતથી જાણે જખ્ખર ધક્કો લાગ્યો. એમને થયું : રે ! એક મ્યાનમાં બે તલવાર હોય ખરી ? એમ-એક ગામમાં એકી વળતે બે સર્વજ્ઞનું અસ્તિત્વ સંભવે ખરું ? કદી નહિ. અરે, આ કોઈ ધૂર્તશિરોમણિ ઇન્દ્રજનિયો આવ્યો લાગે છે, એ બધાંને છેતરી રહ્યો છે.

અને એમનો પુણ્યપ્રકોપ ફાટી નીકળ્યો. એ ઊભાં થઈ ગયાં, ને આ નવા ધૂર્તની સાથે વાદવિવાદ કરી, એને મહાત કરી, ઊભી પૂંછડીએ લગાડી મૂકવાના દંઠ નિર્ધાર સાથે તેઓ ચાલી નીકળ્યા. સાથે ૫૦૦ શિષ્યોનો પરિવાર હતો. આ ધૂત કેવો હશે ? એને પરાસ્ત કેમ કરવો ? એ વિચારમાં રસ્તો ક્યારે કપાઈ ગયો તેનું પણ એમને ધ્યાન ન રહ્યું. તેઓ તો ભગવાનની ધર્મ-સલામાં આવી પહોંચ્યા. ત્યાં ભગવાનને સિંહાસને બેઠેલાં જોયાં કે ઠરી ગયા ધરતી પગ તળેથી ખસતી હોય એવો પળભર એમને ભાસ થયો. એકા એક એમના મનમાં થઈ આવ્યું : હું અહીં ન આવ્યો હોત તો કેવું સારું થાત ! આ તો

મેં દીવો લઈને કુવામાં પડવા જેવું કયું. હવે આની સામે કેમ જોલાશે ? શિવ શિવ શિવ. હવે તો ભોળા શંભુ જ બચાવે.

આ વિચારમાં તેઓ અટવાતાં હતાં. ત્યાં જ રૂપેરી ઘટ્ટી જેવો ભગવાનનો અવાજ આવ્યો : આવો, ગૌતમ ઇન્દ્રભૂતિ ! આવો. તમે ભલા આવ્યાં, હું તમારી જ રાહ જોતો હતો.

આ સાંભળીને ઠંડાગાર થઈ ગયાં. એમને થયું : અરે ! આ તો મને વર્ષોથી ઓળખતો હોય એમ વતે છે મારું નામ પણ જાણે છે. ગજબ લાગે છે આ માણસ.

પણ વળતી પળે જ આ વિચારને એમણે ખખેરી નાખ્યો. એમને થયું : અરે ! મારું નામ કોણ નથી જાણતું ? ભલા, સુર્યને કોણ ન ઓળખે ? હા, મારા મનથી શૂઠ વાત કહે તો માનું. પણ આ વિચાર પૂરો યાય, તે પહેલાં તો ભગવાનનો મીઠો સ્વર સંભળાયો : ‘હે ગૌતમ ! જગતમાં આત્માનું અસ્તિત્વ છે કે નહીં, આવી શંકા તમને છે, ખરું ? અને એ શંકા તમને વેદવાક્યથી થઈ છે. ખરું ? પણ ભાઈ ! જરા ઊંડો વિચાર કરો. વેદના જે વાક્યથી તમને શંકા થઈ છે, તે જ વેદવાક્ય આત્માનું અસ્તિત્વ સાબિત કરે છે. એ સ્વાદ્રાદના દષ્ટિકોણથી વિચારશો તો તમારી શંકા આપો આપ નિર્મૂળ થઈ જશે.’ આમ કહી ભગવાને એ વેદવાક્યના રહસ્યમય અર્થનું ઉદ્ઘાટન કયું. એ સાંભળીને ઇન્દ્રભૂતિ આશ્ચર્ય ચકિત બની ગયા. એમને પોતાની ભૂલ સમજાઈ. એમનું ‘અહ’ ઓગળી ગયું. પ્રભુચરણે એ ઝુકી પડ્યા. ભગવાનનું એમણે શરણું લીધું. ભગવાને એમને દીક્ષા આપી પોતાના કર્યો, ગણધર બનાવ્યાં.

આ પછી બાકીના દશ આચાર્યો પણ ક્રમશઃ આવ્યાં. એમને પણ ભગવાને નિસંદેહ બનાવી, દીક્ષા આપીને ગણધર બનાવ્યાં.

આ અગિયાર મહાન બ્રાહ્મણાચાર્યો સાથેની ચર્ચા ખૂબ રસપદ છે. એમાં ભરપૂર તત્ત્વજ્ઞાન ભર્યું છે. એ ચર્ચાનો વિસ્તાર ‘ગણુધરવાદ’ નામે સુપરિચિત છે.

કલ્પસૂત્રના વાચનમાં આજે આ ‘ગણુધરવાદ’ આવશે. એ સાંભળીને તત્ત્વજ્ઞાનના રસિયા તૃપ્ત બનશે.

(૭)

ભગવાન મહાવીરના જીવનકાર્યોમાં બે મુખ્ય હતાં : ૧. માનવજીવનના આધ્યાત્મિક મૂલ્યોનું પ્રસ્થાપન. અને ૨. એ મૂલ્યોના પ્રવાહને અવિચ્છિન્ન રાખનાર એક ઉગ્ગ્રવલ પરંપરાની સ્થાપના

એમણે અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય, અપરિચ્છાદ અને અનેકાંતના મહાન આદર્શો જગત સમક્ષ રજુ કર્યા, રજુ કરવાની એમની રીત આગવી હતી. સર્વ પ્રથમ એ આદર્શોને એમણે પોતાના જીવનમાં ઉતાર્યા. એક પણ અપવાદ વિના એ આદર્શોનું સંપૂર્ણ આચરણ કર્યું. એ દ્વારા પોતાના આત્માને સો ટકાના સોના જેવો નિર્દોષ અને વિશુદ્ધ બનાવ્યો. આત્માના શુદ્ધ-પૂર્ણ સ્વરૂપને પામ્યા. અને એ પછી જ એ અનુભૂત આદર્શોને વિશ્વના ચોક્કમાં બહાર કર્યા. ખરેખર જ, મહાપુરુષો જે કરે છે એ જ કહે છે, રે એ જ એમની મહાનતા નથી?

ભગવાને પ્રસ્થાપિત કરેલાં આ આધ્યાત્મિક મૂલ્યો આજે ૨૫૦૦ વર્ષ પછી પણ એવાં જ અક્ષત અને સનાતન સત્ય સ્વરૂપ છે. એ મૂલ્યોને આજના યુગ સુધી અક્ષત સ્થિતિમાં બાળવી રાખવાનો યશ ઘટે છે-ભગવાને સ્થાપેલી ઉગ્ગ્ર-વલ શ્રમણ પરંપરાને. ન બાણે એ શ્રમણો ન હોત, તો આ યુગ કેવી ઘોર દુર્દશા અનુભવતો હોત!

ભગવાન મહાવીરના આ બે જીવનકાર્યોનું

ગુફિત કલ્પસૂત્રમાં સુઘડ રીતે કરાયું છે. એક કવિ કલ્પસૂત્રને કલ્પવૃક્ષ સાથે સરખાવે છે. વૃક્ષની જેમ આ સૂત્રમાં પણ મહાવીર ચરિત્ર ‘બીજ’ છે, પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ‘અંકુર’ છે નેમિનાથનું ચરિત્ર ‘યડ’ છે. આદિનાથનું ચરિત્ર ‘લાળી’ છે. અને સ્થવિરાવટ્ટી-શ્રમણોની પરંપરાનું વર્ણન ‘ફુલમાળ’ છે.

આજે આ સદાપ્રકુલ ફુલમાળાની સીદી સોડમ માણવાની છે. હજાર હજાર પાંખડીવાળા એના ફુલોની ત્યાગ-કથા આજે સાંભળવાની છે.

એમાં સૌથી પહેલાં આવશે અનંતલબ્ધિના નિધાન ગણુધર ગૌતમસ્વામી વીતરાગ તરફનો રાગ કેવો અખંડ અને અનન્ય હોય, એની પ્રેરણા એમના જીવનમાંથી મળે છે. બીજાં દશ ગણુધરોનું પણ વર્ણન થશે એ પછી આવશે. આ કાળના છેલ્લાં કેવળજ્ઞાની જન્મસ્વામી, ચોરી કરવા આવેલાં પાંચસો ચોરોનાં હૈયા જ એમણે ચોરી લીધાં કવિ કહે છે એમના જેવો ‘કોટવાળ’ થયો નથી.

આ પછી તો મહાન શ્રુતધર પુરુષોની શ્રેણી આવશે. પ્રભસ્વામી, શય્યભવસૂરિ, સંભૂતિ-વિજયજી, ભદ્રબાહુ સ્વામી અને છેલ્લાં પૂર્ણ શ્રુતધર સ્થૂળભદ્ર, એક એક આચાર્યનું જીવન ત્યાગની અદ્ભુત રસદહાણુ કરશે. જ્ઞાનનો અવિનાશી મહિમા-ગાથા ગાતું જશે.

આ પછીનો કમ ઘણો લાંબો છતાં એટલો જ રસમય હશે. એમાં આર્ય મહાગિરિ, આર્ય સુહસ્તી, આર્ય વજ્રસ્વામી વગેરે મહારાજાની-મહાત્યાગી શ્રમણ-પુષ્પો ગુથાશે. છેક છેલ્લે આવશે વીર સંવત્ ૬૮૦ માં જૈન સિદ્ધાન્તને પુસ્તકસ્થ કરનાર યુગપ્રધાન-મહાપુરુષ દેવધિ-ગણિ ક્ષમાશ્રમણ, સૌરાષ્ટ્રના વલભીપુરને એમના અમર નામ અને કામ સાથે જોડાવાનું સૌભાગ્ય સાંપડ્યું.

ભગવાન મહાવીરના આદર્શોને અવિચ્છિન્ન રાખનાર આ ત્યાગી નિઃસ્વર્ગ પરંપરાનું ગૌરવભરે સ્મરણ કરી પાવન થઈએ.

(૮)

“ક્ષમા માંગું બધાં પાસે, ક્ષમા આપો બધાં મને,
ક્ષમા આપું બધાંને હું, કોઈથી વેર ના મને”

પર્યુષણપર્વનો આજે આઠમો દિવસ છે.

સાત દિવસ સુધી વિચારેલું આજે આચરવાનું છે.

સાત દિવસ સુધી જે સાંભળ્યું આજે અમલમાં મૂકવાનું છે.

જીવ પ્રમાદી છે, બાણ્યે-અબાણ્યે એણે કોઈનું મન દુભવ્યું હશે. મને-કમને એનાથી કોઈને કટુવચનો કહેવાયા હશે, ઇચ્છા-અનિચ્છાએ એણે કોઈને ત્રાસ-પરિતાપ આપ્યાં હશે. ક્યારેક ગુસ્સો ને ક્યારેક અભિમાન, ક્યારેક છળકપટ ને ક્યારેક અસંતોષ, આવાં અનેક અપરાધો એણે આચર્યાં હશે. એ અપરાધોનાં મેલથી ખરડાયેલા એના આત્માને નિર્મળ બનાવવાનું આજે મહાપર્વ છે. વર્ષભરમાં કરેલાં એ અપરાધોનાં ડાઘોને વીણી વીણીને-શોધી શોધીને આજે ધોવાનાં છે.

અપરાધોની લેણાદેણીના હિસાબમાં જરા પણ ભૂલ રહેવા ન પામે, એની આજે કાળજી રાખવાની છે ‘મિચ્છામિ દુક્કડ’ લઈને દેવું ભરપાઈ કરવાનું છે, ‘મિચ્છામિ દુક્કડ’ લઈને લેણું જમા કરવાનું છે.

‘મિચ્છામિ દુક્કડ’ એ મૈત્રીનો મહામંત્ર છે. અપરાધી જીવ અપરાધમુક્ત બન્યાની એ નિશાની છે ફરી ક્યારેય કોઈનો અપરાધ ન કરવાનો એ કોલ છે. પારસ્પરિક દ્રેષ ભાવની શાન્તિ, -એનું હાર્દ છે.

ભગવાન મહાવીર કહે છે : કોધ ન કરો. કોધ તો અગ્નિ છે. એ બળશે ને બાળશે. એનો નાશ ‘ક્ષમા’થી કરો. ક્ષમા આપવી એ વીરતા છે, કાયરતા નહિ. જરો કાયર તો કોધી છે. એનો કોધ કાયરતામાંથી પ્રગટે છે, ને એની કાયરતા કોધમાંથી જન્મે છે. સાચો વીર કોધ ન કરે એ તો ક્ષમા જ ધારણ કરે. રે ! ‘ક્ષમા વીરસ્ય ભૂષણ’

જે ક્ષમા કરશે, તેના ચિત્તમાં અણુકણી પ્રસન્નતા લહેરાશે. આજ સુધી બાંધેલ રડીને થાકેલાં એના દિલને ભારમુક્તિને અનેરો આનંદ લાધશે. એ આનંદસાગરમાં મસ્ત બનેલો જીવ જગતમાં જંતુમાત્રને મિત્ર માનશે. કોઈ એનો શત્રુ નહિ રહે અને શત્રુ ન હોય એને ભય શો હોય? એ સાચી નિર્ભયતા પ્રાપ્ત કરશે. અને એ નિર્ભયતાનો અમૃત મીઠો આસ્વાદ એને મોક્ષ ભણી દોરી જશે.

ખમનાર ને ખમાવનારની આરાધના સફળ છે.

ન ખમનારને ન ખમાવનારની આરાધના વ્યર્થ છે.

આપણી આરાધના સફળ બનવા કૃતનિશ્ચયી બનીએ.

❧

卐 સંપત્સરીનો મર્મ 卐

લેખક : ડૉ. શ્રી કુમારપાળ દેસાઈ

પર્યુષણ પર્વની આરાધનાના દિવસોમાં આત્માને ખોજવાની જરૂર છે. કોડી જેવો દેહ અને તેમાં રહેલા મદ, માન, મોહને ભલે ખોઈ નાખીએ પણ લાખેણા આત્માને શોધીએ. આમેય પર્યુષણ એ આત્માને શોધવાનું પર્વ છે ક્ષમાપના એનો સર્વશ્રેષ્ઠ મૂળ મંત્ર છે. વેરના અંધકારમાં, દ્રેષના દાવાનળમાં વિહરતા જીવને માટે આજે આત્મીય પ્રેમને કાજે પ્રાયશ્ચિત્તનું પર્વ ઊગ્યું છે. દીપાવતીના પર્વે નફા તોટાનો હિસાબ કરવામાં આવે. સવંત્સરી પર્વનો અર્થ છે વાર્ષિક પર્વ. આ દિવસે વર્ષભરના આરા નરસાં કાર્યોનું સરવૈયું કાઢીને ખોટા કાર્યોમાંથી મુક્તિ મેળવવાનો નિષ્ઠાપૂર્વક પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

આપણા આગમ શાસ્ત્રોમાં ત્રણ વેપારીઓનું એક દૃષ્ટાન્ત આવે છે. ત્રણ વેપારીઓ ચરખી મૂડી લઈને વેપાર કરવા નીકળ્યા હતા. દેશાવરમાં ઘૂમીને ઘણા દિવસે મહુ

પાછા ફર્યા પહેલો વેપારી મૂળ મૂડીને બમણી કરીને પાછો આવ્યો, બીજો ભાવની મંદીમાં ફસાયો છતાં મૂળ મૂડી સાચવીને પાછો આવ્યો. ત્રીજો વેપારી તો નુકશાનીમાં ડૂબી ગયો. કમાણીની વાત તો દૂર રહી પણ મૂળગી રકમ જ ખોઈને આવ્યો.

આ ત્રણ વેપારી જેવા સંસારના સર્વ જીવો

છે. પહેલા પ્રકારના જીવો મનુષ્યત્વરૂપી મૂળ મૂડીને જાળવે છે, ને ઉપરાંત પૂજ્યતાને પામે છે. મનુષ્યજીવનમાં સદાચાર, શીલને વ્રત પાળી મુક્ત બને છે.

બીજા પ્રકારના જીવો મુક્ત નથી બનતા, પણ મનુષ્યત્વ જાળવી રાખે છે, સાદા આચારો એ પાળે છે.

ત્રીજા પ્રકારના જીવો મનુષ્યત્વ પણ ખોઈ નાખે છે, ને અનાચારી ને દુરાચારી બની નરકના ભાગી બને છે.

દોષદર્શન અને આંતર-ખોજનું આ પર્વ છે. આજના દિવસે આપણે જાતને ખોજવાની છે, ભૂલ કોનાથી નથી થતી ? માણસમાત્ર ભૂલને પાત્ર ગણાય છે. આવી ભૂલ કોઈવાર આપમેળે થાય છે, કોઈવાર કર્મબળે થાય છે, કોઈવાર ગેરસમજથી થાય છે. આપણે ધૈર્યથી એ કે ન ધૈર્યથી

તોય જીવનનાં વ્યવહારમાં કલેશ અને કંકાસ થાય છે. આ બધી ભૂલો કર્મની પાટી ઉપર જરૂર અંકિત થશે, પણ એ વજ્રદેવ બને તે પહેલા એ પાટીને કોરી કરવાનો પ્રયત્ન તે ક્ષમાપના છે.

ભગવાન મહાવીરે એમના પૂર્વભવમાં ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવ તરીકે શૈયાપાલકના કાનમાં ધગધગતું સીસું રેડયું હતું યુગો વીતી ગયા પછી ભગવાન

મહાવીરની સાધનાનું 'પારમુ' વર્ષ ચાલતું હતું ત્યારે પૂર્વભવનો શૈશ્યાપાલક ગોવાળ તરીકે આવે છે. ભગવાન મહાવીરના બન્ને શાનમાં શૂળ ખોત્રી હો છે. આ ઘટના ખતાવે છે કે વેરનું ઝેર સમયગર ઉતારવામાં ન આવે તો દેવું દારૂણ પરિણામ આવે ?

સંવત્સરી પર્વની સાચી સિદ્ધિ સ્વ-દોષ દર્શનમાં છે. રાગદો ન પગલે વેરાયેલા રાગદોના પંક પાર કરી જવામાં છે. ભૂલો પ્રત્યેની બગ-તિમાં છે. જો માનવી સમયસર પોતાની ભૂલો અને ભોગો પ્રત્યે બચત ન થાય તો તેની ઘણી ખરાબ દશા થાય છે એ અસત્યવાદી, અસની, આસક્ત અને હિંસક બની જાય છે.

આમ પર્યુષણના આ દિવસો આંતરખોજના દિવસો છે. માનવી સતત બહાર બ્રમણ કરતો રહે છે. બહારની દુનિયા જોવી પણ સરળ હોય છે એને માટે નજર હોય તો ચાલે, દષ્ટિની જરૂર નથી આપણી ઇન્દ્રિયોનું પણ બાહ્યજગત ભણી વિશેષ રહેતું હોય છે, પરંતુ પર્યુષણના દિવસો આત્માનરીક્ષણના દિવસો છે. બ્યવહારમાં અનેક જીવોને દુભવવાનું બને છે. એમની તરફ અન્ધાય, અનાદર કે અપરાધ થઈ જાય છે. વેર વિરોધ કે વૈમનસ્ય જન્મે છે. આ બધાનો વિચાર કરીને એ ભૂલભરેલા માંગેથી પાછા વળવાની વાત છે, તેની ક્ષમા માંગવી, એમની સાથેનો વેર અને વિરોધ તણ દેવો, એટલુંજ નહિ પણ એમની સાથે મૈત્રીભાવ કેળવવો એ ક્ષમાપનાનો હેતુ છે.

ક્ષમાપનાના મંત્રમાં ક્ષમા માગવી અને આપવી એમ બન્ને ભાવો સમાયેલા છે. કોઈની ક્ષમા માગતા પહેલા માણસને અહંકારના શિખર ઉપરથી નીચે ઉતરવું પડે છે. જે માંગતા મેટાઈ જે નાનાઈ નડે નહિ એનું નામજ મિચ્છામિ દુષ્કર્ત.

સ્વ

ક્ષમા

કોઈએ ભૂલ કરી....

કોઈનાથી ગતી થઈ ગઈ....

અને સંબંધોમાં દરાર પડી ગઈ !

સંબંધોમાં કડવાશ ભળી ગઈ....

આમ દિવસો વીત્યા....મહિનાઓ પસાર થઈ ગયા....કતાવ વરસો પણ....!!!!

છતાંયે આજે જો એ માણસ તમારી સામે ઉભો છે....ક્ષમા માંગવા માટે !

પોતાની ભૂલ કબૂલવા માટે આવ્યો છે.... તો તમારી ફરજ છે કે બહુ સહજતાથી....સરળતાથી.... એને ક્ષમા કરી દો. ઘણી વખતે માંગનાર માંગે એ પહેલા જો આપી દઈએ તો આનંદ વધે છે.

ગણગણાટ હોઠોની જે પાંદડીઓમાં રસળીને રહે છે....એકનું પણ મૃદાપણુ

ગીતને ગુંગળાવી દેશે.

ક્ષમા માંગનાર જ નહીં...

આપનાર પણ મહાન છે.

પર્યુષણ પર્વ

લેખક : ચીનુભાઈ સી. શાહ

“વીર જીનેશ્વર આતિ અલ્લવેસ;
વહાલા મારા પરમેશ્વર એમ બોલેરે;
પર્વ મહિ પર્યુષણ મોટા,
અવર ન નસ આવે તોલે રે.”

ઉપરોક્ત પર્યુષણ પર્વના પર્વની મહત્તાસૂચક ચાર વાક્યોની “મીઠાશ” જ પર્યુષણ પર્વની કલગી છે.

જન્મીને સમજ આવી ત્યારથી કુટુંબ તેમ જ ધર્મના સંસ્કારોથી આપણે ત્યાં બધા ખૂબ જ આનંદ-ઉલ્લાસ અને ધાર્મિક ભાવનાઓ સાથે આ પર્યુષણ પર્વ રૂઢી રીતે ઉજવીએ છીએ. અને ઉજવતા રહીશું. આ આપણી અગત્યની ફરજ છે.

આ પર્વ દરમિયાન ધર્મી વિવિધ આરાધનાઓ, તપ, સંયમ, સ્વાધ્યાય, સમાધિ, દાન, જ્ઞાન પ્રાપ્તિ તેમજ છેલ્લે જગતના સર્વ જીવોને ખમાવવાનું અતિ ઉચ્ચતર કાર્ય દરેક જૈન પોતાની સમજ અને શક્તિ પ્રમાણે કરે છે.

આ વર્ષે આવનાર પર્યુષણમાં જો આપણે થોડાક કઠિન પણ અસંભવ નહિ તેવા કેટલાક વાસ્તવિક નિર્ણયો કરી નિયમો લઈએ અને અનુસરીએ તો મારા મત પ્રમાણે આ પર્વની શોભામાં ખૂબ ખૂબ વધારો થાય. નીચે જે વિચારો દર્શાવવામાં આવ્યા છે. તે રોજબરોજના જીવનને સ્પર્શે છે. તેમાં “ધર્મ” જ છે.

(૧) તપ કરો તેની અનુમોદના કરો તેને ઉજવો, પરંતુ એવો નિર્ણય કરો કે જે રકમ આની પાછળ ખર્ચોએ તેની ૩૦ ટકા રકમ સાધ-મિત્ર સહાય અને અખોલ જીવોના ધાસ-ચારા વિગેરે માટે ખર્ચોએ

(૨) મનને દિનપ્રતિદિન નિર્મળ બનાવવા રોજ ઓછામાં ઓછું અડધો કલાક સાફ વાંચન મનન કરીએ.

(૩) ધર્મના નિયમો પૈકી શક્ય હોય તેટલા વધારે જીવનમાં આચરવાનો નિર્ણય કરીએ.

(૪) જગતના સર્વ માનવીઓ, પશુપંખી તેમજ વનસ્પતિ, ફુલ, ઝાડ દરેક પ્રત્યે અનુ-કંપાથી જોઈએ અને તે જ ભાવથી તેનો આદર કરીએ.

(૫) “કુટુંબ”માં દુઃખને બાબુએ રાખી “કુટુંબ” બહાર મદદ દાન કરવાનું બંધ કરીએ.

(૬) બીજાની સાથેની દરેક વાતચીતમાં “આપણું બોલ”થી સામાને આઘાત, દુઃખ કે પ્લાનિ ના થાય તેવા “બોલ” બોલવાની પદ્ધતિ અનુસરીએ.

(૭) આપણને જે ચીજ ખૂબ ખોટા રસ્તે લઈ જાય છે (૧) અહમ (૨) જીલ સારા કાર્યોની વ્યવસ્થા કરવામાં પણ ‘અહમ’ના કારણે કેટલીકવાર આપણે અવરોધક બનીએ છીએ. જે વાત “મીઠાશ”થી કહી શકાય

તેને 'કરુણા'થી બોલીએ છીએ. આ બંનેમાં નુકસાન આ કરનારને થાય છે, સામાને નહિ. માટે આપણું આ નુકસાન ન થાય તેનું ધ્યાન રાખીએ.

(૮) રોજ એક સાડા કામ થાય શક્તિ મુજબ, બુદ્ધિ મુજબ એનો ખ્યાલ રાખીએ. દા. ત. કોઈને રસ્તો બતાવવો, કોઈને સાંત્વન આપવું, કોઈને જરૂર હોય અને આપણી શક્તિ હોય તો પ્રેમભાવે મદદ કરવી, કોઈ ખોટું કરતો હોય તો સમબવટથી તેમ કરતા રોકવો વિગેરે વિગેરે.

(૯) કોણ બાણે કેમ જગતનો શિખરનો ધર્મ આપણે આપણા કમભાગ્યે યોગ્ય રીતે બળવતા નથી તેની ઉપેક્ષા કરીએ છીએ ઘરડા માળાપની સંભાળ-સેવા તેમજ તેમનો આદર-ભવિત હોય તો કાર્યોથી અને સ્વર્ગસ્થ હોય તો પણ રોજ તેમને યાદ કરીને “વંદન” કરીને કહીએ, આ ધર્મ ચુકનારે કરેલા તમામ ધર્મ કાર્યોને “ZERO” શૂન્ય થઈ જાય છે. તે સલાહ દુનિયાના તમામ ધર્મોએ બતાવેલ છે.

(૧૦) ઉગતી પેઢીના શા હાલ થશે તેની ખૂબ જ ચિંતા છે કારણ કે આપણી જ અંશત અધોગતિ થઈ છે કે આપણા બાળકોને આપેલ માર્ગદર્શન કે બોધ કેટલો સફળ નિવડે? માટે આ મોટી લાલબત્તી છે. બાળકોને તરછોડો નહિ. પ્રેમ કરો, બહાલપ આપો અને તેમની લાગણીઓને પિછાની

સંતોષો, નહિ તો ભાવિ તેમને વિનાશ તરફ દોરી જશે.

(૧૧) આટલું કદાચ તેનાથી થોડુંક ઓછું પણ આપણે કરી શકીશું તો “મિચ્છામિ દુક્કડ” સાચા નિવડશે.

(માનવી)

તમે ક્ષમા કરી દો છો...
તમે માફ કરી દો છો...

અપરાધી અને ગુનેગારના પ્રત્યે સહજ કરુણાના નીર વહાવો છો....

આનાથી કદાચ તમને અમુક લોકો કમજોર સમજે.... નબળા માને...તો મનમાં ને મનમાં અકળાતા નહીં ! ક્ષમા નબળાઈ નથી.... એ તાકાત છે ! સહુથી મોટું બળ છે ક્ષમા !

જો આનો ઉપયોગ સાચી રીતે...સાચી જગ્યાએ કરવામાં આવે તો ! કોઈ જો સર્વ શક્તિમાન હોત અને ક્ષમા નિર્બળ.... બિન અસરકારક હોત તો પૃથ્વી પર આટલા યુદ્ધો થયા પછી તમામ સમસ્યાઓનો હલ આવી જાત ! પણ ના ! યુદ્ધથી સમસ્યા નથી તો ગઈકાલે હલ થઈ છે કે નથી આવતી-કાલે હલ થવાની !

ક્ષમા

પર્યુષણ મૈત્રીની મોસમ છે, મૈત્રીનો મહોત્સવ છે. જીવનમાં મૈત્રીનો માંડવો બાંધો, પ્રમોદનાં તોરણ બાંધો, કરુણાનાં દીપ પેટાવો અને માધ્યસ્થ ભાવનાનાં સાથિયા પૂરો. મૈત્રીનો હાથ લંબાવો, સમસ્ત જીવોને મિત્ર બનાવો. હૈયેથી કષાયની કાળાશને ધોઈ નાંખો, આત્માના સૌંદર્ય પ્રગટાવો, પર્યુષણ પર્વની, મેળવવાની છે. હૈયામાંથી વૈરભાવને વાળીઝુડીને સાફ કરવાનો છે. ભૂલોને ભૂલજો અને ભૂલેલાને માફ કરજો.

જીવદયા પ્રેમી ગીતાબેનને ભાવભરી શ્રદ્ધાંજલી

ઐગણ્ટ મહિનાની ૨૭મી તારીખને શુક્રવારે અપોરનો સમય હતો. અમદાવાદના ભદ્રવિસ્તાર સમાં આંબાવાડીનાં સી. એન. વિદ્યાલય બહાર પસાર થઈ રહેલી રીક્ષા જે હજુ થોડી વાર પહેલાં જ નિર્દોષ વાહરડાંઓને પાંજરાપોળ મૂકીને પાછી વળી રહી હતી.

ત્યારે એક ગમખવાર ઘટના બની ગઈ તેમાં અ. ભા. હિં.સા નિવારણ સંઘના માનદ્ ઇન્સ્પેક્ટર શ્રીમતી ગીતાબેન શાહ જેઓ રીક્ષા (લોડીંગ)માં બેઠાં હતાં. ત્યાં સ્ક્રૂટર પર આવેલ શખ્સોએ રીક્ષાને આંતરીને ગીતાબેન પર તીક્ષ્ણ હથિયારથી હુમલો કર્યો અને જે પરિણામ આવ્યું તેનાથી આપણે સૌ માહિતગાર છીએ.

મધ્યપ્રદેશના જબલપુર ગામે જન્મેલ શ્રીમતી ગીતાબેન અચુભાઈ શાહ એક બાહોશ સન્નારી હતાં. ઈ. સ. ૧૯૮૬ના નવેમ્બર મહિનાની ૩૧મી તારીખે તેઓ અ. ભા. હિં. નિવારણ સંઘના પશુ અટકાયત મોરચામાં જોડાયા, પ્રથમ છ માસમાં જ કર્તવ્યનિષ્ઠા દાખવી પોતાની શક્તિનું પ્રદર્શન કરાવનાર ગીતાબેનને સંસ્થાના પ્રધાનમંત્રી અને પશુ અટકાયત મોરચાના સર-સંચાલક ડો. સુરેશભાઈ ઝવેરી દ્વારા ચીફ માનદ્ ઇન્સ્પેક્ટરનો હોદ્દો અર્પણ કરવામાં આવ્યો અને આવા ઉમદા કાર્યની સંપૂર્ણ જવાબદારી સોંપવામાં આવી. જે જવાબદારી મૃત્યુના અંત સુધી તેમણે બજાવી.

શ્રીમતી ગીતાબેનની પ્રામાણિકતા, નીડરતા કાર્યદક્ષતા અને સમર્પણતાનું વર્ણન શબ્દોમાં કરવું શક્ય નથી, પણ અદ્વાપાશે એમની કાર્યવાહી પર દ્રષ્ટિપાત કરીએ.

તેમની સ્મશાનયાત્રામાં ઉપસ્થિત રહેલ માનવ-મેદની એમની આગવી પ્રતિભાની અંખી કરાવે છે.

પોતાના કાર્ય બાબતે નીડર એવા ગીતાબેન કૌટુંબિક જીવનમાં સ્ત્રી સહજ કોમળ લાગણી ધરાવતાં હતાં. અબોલ પશુઓ માટે વિશિષ્ટ લાગણી હોવાને લીધે જ્યારે જ્યારે પણ તેમને ફેન પર સમાચાર મળે ત્યાં તેઓ રાત-દિવસ જોયા વગર તે જગ્યાએ રેડ પાડી અબોલ જીવોને અચાવતાં.

કસાઈઓનો સામનો કરી તેને પોલીસ સ્ટેશને લઈ જઈ કાનૂની કાર્યવાહી કરી જીવોને પાંજરા-પોળ મુકાવતાં. આમ કરતાં ગેરકાનૂની કતલખાનાં ચલાવનાર કસાઈઓ તેમના પર ખફા રહેતા,

આ “ગીતાબેન શાહ” અહિંસાના ભેખધારી અબોલ જીવોના રક્ષણહાર હતાં.

શ્રીમતી ગીતાબેનને આ કાર્ય માટે ઘણીવાર રાત્રી પણ બહાર વીતાવવી પડતી. પોતાની સાથે પાંચ-છ કાર્યકર ભાઈઓને લઈ જઈ કે રીક્ષામાં જતાં. પરાકાષ્ઠા તો એ હતી કે તેમના નાનકડા ત્રણ મહિનાના દીકરા ચૈતન્યને તથા દસ વર્ષની

દીકરી તોરલને રાત્રે સુવડાવી જીવ છોડાવવા જતાં અને ત્યારે હૈયે એક જ વાત પડઘાતી કે ક્યાંક જો હું ન પહોંચી શકું તો નિર્દોષ વાછરડાં કપાઈ જશે. પશુ ભાંભરીને મને યાદ કરતાં હશે. આમ મનોમન વિચારી પોતાનાં બાળકોને સૂતા મૂરી વાછરડાંને બચાવવાં ચાલી નીકળતાં.

અમદાવાદથી ઇન્સ્યુક્ટેડ કસ્ટો બંધ બાહનમાં વાછરડા. પાસાં વગેરે કાપી મુંબઈ તથા અન્ય શહેરોમાં લઈ જવાતાં ત્યારે હાઈવે પર જઈ ટ્રકને જોત કરતાં.

ટ્રકમાં લઈ જવાતાં ઢોરોની હાલત કફોડી થતી. કારણ કે એક ટ્રકમાં ૫૦ થી ૬૦ ઢોરોને ઠાંસી-ઠાંસીને ભરવામાં આવતાં. એ ભૂખ્યાં ઢોર હલન-ચલન ન કરી શકતાં, કોઈક પશુની પીઠ ટ્રક સાથે ઘસાતાં શરીરમાંથી માંસના લોચા દેખાતા અને આંખમાંથી અશ્રુધારા વહેતી હોય ત્યારે મોઢા પર યાચના હોય કે પ્રભુ હવે તો તું ઉઘારી લે અને તે ક્ષણે એકાએક ગીતાબહેન દયાની દેવી સ્વરૂપે હાજર થઈ જતાં.

જ્યારે જ્યારે આવી ટ્રકો પકડાય ત્યારે ગીતાબેન તથા સહકાર્યકરો ટ્રકને પોલીસ સ્ટેશન લઈ જઈ પોલીસ કાનૂની કાર્યવાહી કરે તે દરમિયાન જ ઢોરોને ડોલ ભરીભરીને પાણી પીવડાવે ત્યારબાદ પાંજરાપોળ લઈ જઈ ઘાસ તથા જરૂરતમંદ ઢોરોને ગોળ, ખોળ કે તેલ આપે, પાટાપિડી કરાવે.

પશુપ્રેમી ગીતાબેન, કૌટુંબિક જીવનમાં પણ કાળજીવાળાં હતાં. પોતાની દસ વરસની દીકરીને મીડીયમ ઈંગ્લિશમાં ભણાવવામાં જાતે રસ લેતાં દીકરી તોરલ હંમેશાં ઉચ્ચ ટકાવારી સાથે પાસ થતી.

સંસ્થાના પ્રધાનમંત્રીશ્રી ડૉ. સુરેશભાઈ ઝવેરીના ઉપકારને તેઓ ક્યારે ભૂલતાં નહીં તેઓ ડૉ. સુરેશભાઈ ઝવેરીને પિતાતુલ્ય માનતાં

તેથી આ ઉમદાકાર્યને વળગી રહ્યાં હતાં.

આખા વર્ષમાં કોઈ રબ નહીં, કોઈ કીર્તિની ભૂખ નહીં, દેખારો નહીં અને બસ એક જ ધૂન કે અખોલ પ્રાણીઓની સેવા કરવી.

તેમના પતિશ્રી બચુભાઈ તેમને આ કાર્યમાં પ્રોત્સાહિત કરતા.

આ કૃર હત્યાના રાજ્યભરમાં ઘેરા પ્રત્યાઘાત પડ્યા હતા. અને અનેક વેપારીઓએ ‘સ્વયંભૂ’ બંધ પાડ્યો હતો. આ હત્યાના વિરોધમાં તા. ૩૦મી ઓગસ્ટ ને સોમવારે સમગ્ર અમદાવાદ બંધનું એલાન આપવામાં આવ્યું હતું. પેટ્રોલપંપ, શાળા, મહાશાળાઓ, બેંકો તથા વેપારીઆલમ સાથે શહેરમાં પાનના ગદ્દા તથા સિંગની લારીવાળા પણ બંધમાં બેસ્યા.

ભાવનગરમાં પણ અનેક જૈન સંસ્થાઓ તરફથી ‘સ્વયંભૂ’ નાની-મોટી, અનેક બંતર બંધ રાખવામાં આવેલ અને સજ્જડ બંધ રહેલ.

અપાયેલા બંધના એલાનને પૂરા ગુજરાતે પ્રતિસાદ આપ્યો હતો. અહિંસાની દેવી પર જ હિંસા આચરીને હત્યા કરવાના કૃર બનાવથી શહેરના બુદ્ધિજીવીઓ અને સમસ્ત પ્રજામાં ભારે આઘાત અને આંચકો અનુભવાયો છે. શહેરની અનેક શાળાઓમાં, વિવિધ જાહેર સ્થળોએ વિરાટ શ્રદ્ધાંજલિ સભાઓ યોજાઈ હતી. અને તેમાં સ્વ. ગીતાબહેનને શ્રદ્ધાંજલિ આપવામાં આવી હતી.

વિવિધ સંઘો, સંસ્થાઓ અને સમિતિઓએ આ કૃર બનાવને વખોટી કાઢ્યો હતો.

જુદાં જુદાં જૈન સંઘો દ્વારા શ્રદ્ધાંજલિ સભા યોજાઈ હતી.

અખોલ જીવોનાં તારણહાર સ્વ. ગીતાબહેન શાહને કોટી કોટી વંદન. પ્રભુ તેમના આત્માને ચિર શાંતિ આપે એ જ અભ્યર્થના.

“હિંસાનિવારણ”માંથી સાભાર.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા તરફથી

પારિતોષિક મેળવનાર વિદ્યાર્થીઓને અભિનંદન

સંસ્કૃત વિષય સાથે એસ.એસ.સી. પરીક્ષામાં ૮૦% કે તેથી વધારે ગુણ મેળવનાર જૈન વિદ્યાર્થી ભાઈ-બહેનને સારા ગુણ મેળવવા બદલ પારિતોષિક સહ અભિનંદન સહ સંસ્કૃત વિષયમાં વિશેષ પ્રગતિ કરે તેવી શુભેચ્છા.

ક્રમ	નામ	ધનામની રકમ
૧	શ્રી કું. નેહાબેન શશીકાન્તભાઈ દોશી	૧૦૧-૦૦
૨	શ્રી કું. જદપાબેન જયસુખલાલ ઝાંખરા	૮૧-૦૦
૩	શ્રી વિરલ હસમુખરાય મોદી	૮૧-૦૦
૪	શ્રી કું. હીના સુરેશચન્દ્ર પારેખ	૫૧-૦૦
૫	શ્રી નિરવ અનિલકુમાર દોશી	૫૧-૦૦
૬	શ્રી મૌલિક જીતેન્દ્રકુમાર શાહ	૫૧-૦૦
૭	શ્રી કું. જયની વસંતરાય પારેખ	૫૧-૦૦
૮	શ્રી પૂર્વાંશ ભૂપેન્દ્રભાઈ શાહ	૫૧-૦૦
૯	શ્રી મિતેશ પ્રવીણચન્દ્ર શાહ	૫૧-૦૦
૧૦	શ્રી કું. વિભા કાન્તિલાલ શાહ	૫૧-૦૦

કુલ રૂ. ૬૨૦-૦૦

આ ઉપરાંત ચાલુ સાલે ઉચ્ચ અભ્યાસ કરતા કોલેજના વિદ્યાર્થી-વિદ્યાર્થીનીઓને કુલ રૂ. ૩૮૦૦-૦૦ સ્કોલરશીપ સભા તરફથી અપાયેલ છે.

શોકાંજલિ

શ્રી હકમચંદભાઈ શામજીભાઈ દોશી (ચભાડીયાવાળા) ઉ. વ. ૭૪ ભાવનગર મુકામે સ્વર્ગવાસ થયેલ છે. તેઓશ્રી આ સભાના આજીવન સભ્ય હતા. ખુબજ માયાળુ પ્રેમાળ સ્વભાવના અને ખુબજ બાંધીક વૃત્તિવાળા અને મિલનસાર સ્વભાવના હતા. તેઓશ્રીના અવસાનથી સભાએ ઉંડા દુઃખની લાગણી અનુભવી છે. નિઃશવાન અને પ્રમાણિક માણસની ખોટ કદી પુરાવાની નથી, તેમના કુટુંબીજનો ઉપર આવી પડેલ દુઃખમાં સમવેદના પ્રગટ કરીએ છીએ. પરમાત્મા તેમના આત્માને પરમ શાન્તિ આપે તેવી પરમાત્મા પાસે પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

— શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

Atmanand Prakash

Regd No. GBV. 31

ક્ષમાપના

જેની પાસે ક્ષમા !
એની કિર્તી વિશ્વમાં કાયમી જમા !

*

ક્ષમા વિના તપ જપ જે કરશે,
ફોગટ તે ભૂખે રહી મરશે,
ક્ષમા વિના કાજ નહિ સરશે,
ક્ષમા કરો કોઈ દૂર ટાળી !

*

શત્રુ નથી સંસાર સમ,
મિત્ર નહી સમ જ્ઞાન ।
ભાગ્ય નથી વૈરાગ્ય સમ,
નથી ક્ષમા સમ દાન ॥

*

ક્ષમા કરવી ઉત્તમ છે તેનાથી
ઉત્તમ અપરાધને ભૂલી જવો તે છે.
'ભૂલ કરવી મનુષ્ય સ્વભાવ છે.
ક્ષમા કરવી દૈવી ગુણ છે.'

પ્રતિ,

BOOK POST

From.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

૬. શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
આરજેડિ, ભાવનગર-૩૬૪ ૦૦૧.

તાંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાન્ત ખીમચંદ શાહ

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર.

મુદ્રક : શેઠ હેમેન્દ્ર હરિલાલ, આનંદ પ્રી. પ્રેસ, સુતારવાડ, ભાવનગર.